វគ្គ II

ការដាស់តឿនរបស់ដុបប៊ី

ហេរីបានគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងមិនឲ្យស្រែក ប៉ុន្តែវាជារឿងដ៏កន្ទុចញ៉ុចមួយ។ សត្វនៅលើគ្រែនោះមានស្លឹកត្រចៀកដូចសត្វប្រជៀវដ៏ធំៗមួយគូ និងភ្នែកពណ៌បៃតងកំប៉ោងពីរគ្រាប់ប៉ុននឹងគ្រាប់បាល់តិន្នីស។ ហេរីបានដឹងភ្លាមថានេះហើយជាអ្វីដែលបានមើលវានៅដើមឈើដែលដុះជាជួរក្នុងសួនច្បារខាងក្រៅកាលពីព្រឹកនោះ។

ខណៈពេលដែលពួកគេសម្លឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមក ហេរីបានឮសម្លេងរបស់ដាត់លីពីផ្លូវរបៀង។

- តើខ្ញុំអាចកាន់អាវក្រៅជំនួសអ្នកទាំងពីរបានទេ លោកនិងអ្នកស្រីមេសាន់?

សត្វនេះបានរំអិលខ្លួនចុះពីលើគ្រែ ហើយអោនយ៉ាងទាបដែលធ្វើឲ្យចុងច្រមុះស្តើងដ៏វែងរបស់វាប៉ះទៅនឹងកម្រាលព្រំ។ ហេរីបានកត់សម្គាល់ថាវាកំពុងតែស្លៀកពាក់នូវអ្វីម្យ៉ាងដូចជាស្រោមខ្នើយ ដោយកាត់ដៃ និងប្រហោងជើងចេញ។

- អឺ...សួស្តី- ហេរីស្រដីយ៉ាងភ័យខ្លាច។

- ហេរី ផោតធ័រ!- សត្វនោះបាននិយាយ ក្នុងសម្លេងយ៉ាងស្រួយដែលហេរីច្បាស់ណាស់ថានឹងឮទៅដល់ជាន់ក្រោម។ - ដុបប៊ីពិតជាចង់ជួបលោកជាយូរណាស់មកហើយ ទាន...ពិតជាមានកិត្តិយសមែន...

- អរ...អរគុណឯងហើយ- ហេរីបានស្រដី ដោយរំកិលខ្លួនតាមជញ្ជាំង ហើយពន្លិចខ្លួនទៅលើកៅអីរបស់វា ជាប់នឹងហ៊ីដវីកដែលដេកលក់នៅក្នុងទ្រុងរបស់វា។ វាចង់សួរថា៖ "តើឯងជាអ្វី?" ប៉ុន្តែគិតថាស្តាប់ទៅដូចជាមិនគួរសម អញ្ចឹងជំនួសវិញ វាក៏និយាយថា៖ - តើឯងជានរណា?

- ដុបប៊ី ទាន។ គ្រាន់តែជាដុបប៊ីប៉ុណ្ណោះ។ ដុបប៊ីជាម្រេញគង្វាល- សត្វនោះបានស្រដី។

- អូ...ប្រាកដមែនរឺ?- ហេរីបាននិយាយ។ - អឺ...ខ្ញុំមិនចង់មិនគួរសម រឺក៏អ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែ...នេះមិនមែនជាពេលល្អសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការមានម្រេញគង្វាលនៅក្នុងបន្ទប់គេងរបស់ខ្ញុំនោះទេ។

សំណើចក្លែងក្លាយដ៏ខ្លាំងរបស់អ្នកមីងពីទូនៀបានបន្លឺឡើងពេញបន្ទប់។ ម្រេញគង្វាលធ្វើក្បាលងីងើ។

- មិនមែនថាខ្ញុំមិនរីករាយនឹងជួបឯងនោះទេ- ហេរីបានស្រដីយ៉ាងរហ័ស - ប៉ុន្តែ អឺ តើមានហេតុផលសំខាន់អ្វីដែលតម្រូវឲ្យឯងនៅទីនេះដែររឺទេ?

- អូ! បាទ ទាន- ដុបប៊ីបាននិយាយយ៉ាងម៉ត់ចត់។ - ដុបប៊ីមកដើម្បីប្រាប់លោក ទាន...វាពិបាកណាស់ ទាន...ដុបប៊ីមិនដឹងជាត្រូវចាប់ផ្តើមពីត្រឹមណាទៅនោះទេ...

- អង្គុយចុះទៅ- ហេរីបានស្រដីយ៉ាងគួរសម ដោយចង្អុលទៅលើគ្រែ។

ដោយភាពតក់ស្លុតរបស់វា ម្រេញគង្វាលនោះក៏ស្រែកយំ...សម្រែកយំដ៏គួរឲ្យថ្លង់មួយ។

- អង...អង្គុយចុះ!- វាបានទ្រហោយំ។ - មិនដែល...មិនដែលធ្លាប់...

ហេរីបានគិតថាវាឮសម្លេងនៅជាន់ក្រោមមានការរអាក់រអួល។

- ខ្ញុំសុំទោស- វាបានខ្សឹប - ខ្ញុំគ្មានចេតនានឹងមើលងាយឯងរឺក៏អ្វីនោះទេ។

- មើលងាយដុបប៊ី!- ម្រេញគង្វាលនោះឈ្លក់។ - ដុបប៊ីមិនដែលត្រូវបានស្នើសុំឲ្យអង្គុយចុះដោយវេទគូណាម្នាក់នោះទេ...ដូចជាមានឋានៈស្មើគ្នា...

ហេរី ដោយព្យាយាមនិយាយថា «ស៊ូ!» និងធ្វើចិត្តឲ្យនឹងធឹងក្នុងពេលតែមួយ បានបង្ហាញកន្លែងឲ្យដុបប៊ីអង្គុយទៅលើគ្រែ ដែលវាអង្គុយចុះហើយត្អើក មើលទៅហាក់ដូចជាតុក្កតាដ៏គ្រគ្រិច និងដ៏ធំមួយ។ ចុងក្រោយវាក៏គ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបាន ហើយអង្គុយដោយភ្នែកដ៏ធំរបស់វាសម្លឹងមើលហេរីជាប់ដើម្បីបង្ហាញពីការគោរពដែលពោរពេញដោយទឹកភ្នែក។

- ឯងមិនដែលធ្លាប់ជួបវេទគូចេះគួរសមច្រើននោះទេ- ហេរីបានស្រដី ដោយព្យាយាមលើកទឹកចិត្តវាឡើង។

ដុបប៊ីគ្រវីក្បាលរបស់វា។ បន្ទាប់មក ដោយគ្មានប្រាប់អ្វីជាមុន វាក៏លោតឡើង ហើយចាប់ផ្តើមបោកក្បាលរបស់វាយ៉ាងខឹងសំបារទៅនឹងបង្អួច ដោយស្រែកថា៖ - ដុបប៊ីអាក្រក់! ដុបប៊ីអាក្រក់!

- កុំ ... តើឯងកំពុងធ្វើអ្វីហ្នឹង?- ហេរីបានបន្លឺសូរស៊ីៗ ដោយលោតឡើង ហើយទាញដុបប៊ីត្រលប់ទៅលើគ្រែវិញ។ ហ៊ីដវីកបានភ្ញាក់ឡើងជាមួយនឹងសូរងឺតៗច្រេចៗដ៏ខ្លាំងយ៉ាងមិនធម្មតាមួយ ហើយបានទទះស្លាបរបស់វាយ៉ាងសាហាវប៉ះនឹងរបារទ្រុងរបស់វា។

- ដុបប៊ីត្រូវតែដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯង ទាន- ម្រេញគង្វាលនោះបានស្រដី ប្រែជាស្រឡេវភ្នែក។ - ដុបប៊ីស្ទើរតែនិយាយអាក្រក់ពីគ្រួសាររបស់ខ្លួនទៅហើយ ទាន...

- គ្រួសាររបស់ឯងរឺ?

- គ្រួសារវេទគូដែលដុបប៊ីបម្រើ ទាន...ដុបប៊ីគឺជាម្រេញគង្វាល...មកបម្រើផ្ទះមួយ និងគ្រួសារមួយជារៀងរហូត...

- តើពួកគេដឹងថាឯងនៅទីនេះដែររឺទេ?- ហេរីបានសួរដោយចង់ដឹងចង់ឮ។

ដុបប៊ីញ័រខ្លួន។

- អូ ទេ ទាន អត់ទេ...ដុបប៊ីនឹងត្រូវតែដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុតក្នុងការមកជួបលោក ទាន។ ដុបប៊ីនឹងត្រូវតែគាបត្រចៀករបស់វាក្នុងទ្វារឡសំរាប់រឿងនេះ។ ប្រសិនបើពួកគេដឹង ទាន...

- ប៉ុន្តែតើពួកគេនឹងមិនកត់សម្គាល់ទេរឺប្រសិនបើឯងគាបត្រចៀករបស់ឯងទៅក្នុងទ្វារឡនោះ?

- ដុបប៊ីក៏ឆ្ងល់ពីរឿងនេះដែរ ទាន។ ដុបប៊ីតែងតែត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯងសំរាប់រឿងអ្វីមួយ ទាន។ ពួកគេឲ្យដុបប៊ីបន្តធ្វើរឿងនោះ ទាន។ ជួនកាលពួកគេរំលឹកខ្ញុំឲ្យធ្វើទណ្ឌកម្មបន្ថែមទៀត...

- ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាឯងមិនចាកចេញ? រឺក៏គេចខ្លួន?

- ម្រេញគង្វាលត្រូវតែមានសេរីភាព ទាន។ ហើយគ្រួសារនោះនឹងមិនដែលឲ្យដុបប៊ីមានសេរីភាពនោះទេ...ដុបប៊ីនឹងត្រូវតែបម្រើគ្រួសារនោះរហូតទាល់តែស្លាប់ ទាន...

ហេរីសម្លឹងមើលមិនដាក់ភ្នែក។

- ខ្ញុំគិតថាមានតែខ្ញុំទេដែលមានសំនាងអាក្រក់ត្រូវស្នាក់នៅទីនេះបួនសប្តាហ៍ទៀត- វាបាននិយាយ។ - ប្រៀបធៀបនឹងបញ្ហារបស់ឯង គ្រួសារឌើស្លីក៏ប្រហែលជាមិនអាក្រក់ដល់ថ្នាក់ហ្នឹងដែរ។ តើគ្មាននរណាអាចជួយឯងបានទេរឺក៏អី? តើខ្ញុំមិនអាចទេរឺ?

ស្ទើរតែមួយរំពេច ហេរីបានប្រាថ្នាថាវាមិនបាននិយាយទៅចុះ។ ដុបប៊ីបានប្រែក្លាយទៅជាទ្រហោយំដោយការដឹងគុណ។

- សូមអង្វរ- ហេរីបានខ្សឹបដោយរំជើបរំជួលយ៉ាងខ្លាំង - សូមស្ងាត់បន្តិចទៅ។ ប្រសិនបើគ្រួសារឌើស្លីឮសម្លេងអ្វីមួយនោះ ប្រសិនបើគេដឹងថាឯងនៅទីនេះនោះ...

- ហេរីសួរថាតើគាត់អាចជួយអ្វីដល់ដុបប៊ីបាន...ដុបប៊ីធ្លាប់បានឮពីភាពមហស្ចារ្យរបស់លោក ទាន ប៉ុន្តែចំពោះសប្បុរសធម៌របស់លោកវិញ ដុបប៊ីមិនដែលដឹងទេ...

ហេរី ដែលកំពុងមានអារម្មណ៍ថាក្តៅយ៉ាងច្បាស់ក្នុងមុខរបស់វា បាននិយាយថា៖

- អ្វីក៏ដោយដែលឯងបានឮពីភាពមហស្ចារ្យរបស់ខ្ញុំគឺគ្រាន់តែជាសំរាមមួយដុំប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំថែមទាំងមិនមែនជាសិស្សពូកែនៅសាលាហុកវ៉ាតនោះទេ នោះគឺហឺម៉ាយអូនីទេ នាង...

ប៉ុន្តែវាបានបញ្ឈប់យ៉ាងរហ័ស ពីព្រោះការគិតពីហឺម៉ាយអូនីគឺវាឈឺចាប់ណាស់។

- ហេរី ផោតធ័រចេះបន្ទាបខ្លួន ហើយចេះដាក់ខ្លួន- ដុបប៊ីបានស្រដីយ៉ាងគួរសម ភ្នែកដូចភូគោលរបស់វាបញ្ចេញពន្លឺព្រឹមៗ។ - ហេរី ផោតធ័រមិននិយាយពីជ័យជំនះរបស់លោកទៅលើអ្នកដែលមិនត្រូវហៅឈ្មោះនោះទេ។

- វ៉ុលដឺម៉រី?- ហេរីបានស្រដី។

ដុបប៊ីយកដៃខ្ទប់ត្រចៀកប្រជៀវទាំងពីររបស់វា ហើយស្រែកថ្ងូរថា៖

- អា កុំនិយាយឈ្មោះ ទាន! កុំនិយាយឈ្មោះឲ្យសោះ!

- សុំទោស- ហេរីបាននិយាយយ៉ាងរហ័ស។ - ខ្ញុំដឹងថាមនុស្សជាច្រើនមិនចូលចិត្តវានោះទេ...មិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ រ៉ុន...

វាបានឈប់ម្តងទៀត។ ការគិតអំពីរ៉ុនក៏ឈឺចាប់ណាស់ដែរ។

ដុបប៊ីអោនទៅរកហេរី ភ្នែករបស់វាធំៗដូចជាក្បាលអំពូល។

- ដុបប៊ីឮគេប្រាប់- វាបាននិយាយយ៉ាងស្អក -ថាហេរី ផោតធ័របានជួបវេទគួងងឹតជាលើកទីពីរ ទើបតែប៉ុន្មានសប្តាហ៍កន្លងទៅ...ថាហេរី ផោតធ័របានគេចខ្លួនម្តងទៀត។

ហេរីបានងក់ក្បាល ហើយភ្នែករបស់ដុបប៊ីបញ្ចេញពន្លឺដោយទឹកភ្នែកភ្លាម។

- អា ទាន- វានិយាយទាំងដង្ហក់ ដោយជូតសើៗលើមុខរបស់វានឹងជ្រុងស្រោមខ្នើយដ៏មិនស្អាតដែលវាកំពុងតែស្លៀក។ - ហេរី ផោតធ័រមានភាពក្លាហាន ហើយអង់អាច! លោកបានប្រឈមមុខនឹងគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើនរួចមកហើយ! ប៉ុន្តែដុបប៊ីបានមកដើម្បីការពារហេរី ផោតធ័រ ដើម្បីដាស់តឿនលោក សូម្បីតែវាត្រូវគាបត្រចៀកទាំងពីររបស់វានៅក្នុងទ្វារឡនៅពេលក្រោយក៏ដោយ...*ហេរី ផោតធ័រមិនត្រូវត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញនោះទេ។*

មានការស្ងៀមស្ងាត់បានកើតឡើង ឮតែសម្លេងរណ្ដំតិចៗនៃកាំបិត និងសមពីជាន់ក្រោម ហើយនិងសូរទឹកពីចម្ងាយនៃសម្លេងរបស់លោកមាវើរណុន។

- ស៊្ីអ...ស៊្ីគេ?- ហេរីនិយាយជាប់ៗ។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែត្រលប់ទៅវិញ...ឆមាសចាប់ផ្ដើមនៅថ្ងៃមួយកញ្ញានេះហើយ។ រឿងទាំងអស់ហ្នឹងហើយដែលញ៉ាំងខ្ញុំអោយទៅ។ ឯងមិនដឹងថានៅទីនេះវាយ៉ាងម៉េចនោះទេ។ ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សនៅទីនេះទេ។ ខ្ញុំជាមនុស្សនៅក្នុងពិភពរបស់ឯង ឯសាលាហុកវ៉ាត។

- ទេ ទេ ទេ- ដុបប៊ីបន្លឺសូរង៉ឺតៗ ដោយគ្រវីក្បាលរបស់វាយ៉ាងខ្លាំងរហូតដល់ធ្វើឲ្យត្រចៀករបស់វាទទះផ្លាប់ៗ។ - ហេរី ផោតធ័រត្រូវតែនៅកន្លែងដែលលោកមានសុវត្ថិភាព។ លោកអស្ចារ្យពេកហើយ ល្អពេកហើយ មិនអាចចាញ់បានទេ។ ប្រសិនបើហេរីផោតធ័រត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញ លោកនឹងស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចបណ្ដាលឲ្យស្លាប់បាន។

- ហេតុអ្វី?- ហេរីសួរដោយងឿងឆ្ងល់។

- មានគំរោងការសម្ងាត់មួយ ហេរី ផោតធ័រ។ គំរោងការមួយដែលធ្វើឲ្យរឿងអាក្រក់ជាច្រើនកើតឡើងនៅឯសាលាវេទមន្តហុកវ៉ាតនាឆ្នាំនេះ- ដុបប៊ីបានខ្សឹប ភ្លាមនោះស្រាប់តែញ័រខ្លួនចំប្រប់។ - ដុបប៊ីបានដឹងរឿងនេះអស់ជាច្រើនខែមកហើយ ទាន។ ហេរីផោតធ័រមិនត្រូវយកខ្លួនទៅប្រថុយក្នុងគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។ លោកសំខាន់ណាស់ ទាន!

- រឿងអាក្រក់អ្វីទៅ?- ហេរីបាននិយាយភ្លាមមួយរំពេច។ - តើនរណាជាអ្នករៀបចំគំរោងទាំងនេះ?

ដុបប៊ីបន្លឺនូវសម្លេងឈ្លក់ដ៏គួរឲ្យអស់សំណើចមួយ ហើយបន្ទាប់មកក៏បោកក្បាលរបស់វាយ៉ាងឆ្កួតលីលាទៅនឹងជញ្ជាំង។

- មិនអីទេ!- ហេរីបានស្រែក ដោយចាប់ដៃរបស់ម្រេញគង្វាលនោះជាប់ដើម្បីបញ្ឈប់វា។ - ឯងមិនអាចនិយាយបានទេ ខ្ញុំយល់។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាឯងមកដាស់តឿនខ្ញុំ?- គំនិតមិនរីករាយភ្លាមៗមួយបានធ្វើឲ្យវាគាំង។ - ឈប់សិន រឿងនេះមានពាក់ព័ន្ធនឹងវ៉ុល...សុំទោស...នឹងអ្នកដែលឯងស្គាល់ មែនទេ? ឯងគ្រាន់តែគ្រវី រឺក៏ងក់ក្បាលទៅបានហើយ- វាបាននិយាយបន្ថែមយ៉ាងរហ័ស ខណៈពេលដែលក្បាលរបស់ដុបប៊ីផ្អៀងយ៉ាងគួរឲ្យព្រួយបារម្ភទៅជិតនឹងជញ្ជាំងម្ដងទៀត។

យ៉ាងយឺតៗ ដុបប៊ីបានគ្រវីក្បាលរបស់វា។

- មិនមែនទេ...មិនមែនអ្នកដែលមិនត្រូវហៅឈ្មោះនោះទេ ទាន។

ប៉ុន្តែភ្នែករបស់ដុបប៊ីបើកធំៗ ហើយវាហាក់ដូចជាកំពុងតែព្យាយាមប្រាប់ហេរីនូវសញ្ញាណអ្វីមួយ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ហេរីនៅកណ្ដាលមហាសាគរទាំងស្រុង។

- គាត់មានបងប្អូនប្រុសដែររឺទេ?

ដុបប៊ីគ្រវីក្បាលរបស់វា ភ្នែករបស់វាបើកធំៗជាមុន។

- អញ្ចឹង ខ្ញុំគិតមិនឃើញថាមាននរណាទៀតដែលមានឱកាសក្នុងការបង្កើតរឿងអាក្រក់ៗ ឲ្យកើតឡើងនៅឯសាលាហុកវ៉ាតនោះទេ- ហេរីបានស្រដី។ - ខ្ញុំចង់និយាយថា ណាមួយ មានដាំប៊័លដ័រហើយ ឯងដឹងថាតើដាំប៊័លដ័រជានរណាហើយមែនទេ?

ដុបប៊ីបានអោនក្បាលរបស់វា។

- អាល់ប៊ូស ដាំប៊័លដ័រគឺជានាយកសាលាដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលសាលាហុកវ៉ាតមិនធ្លាប់មាន។ ដុបប៊ីដឹងរឿងនេះ ទាន។ ដុបប៊ីធ្លាប់បានឮពីថាមពលរបស់លោក ដាំប៊័លដ័រ ប្រកួតនឹងថាមពលរបស់ អ្នកដែលមិនត្រូវហៅឈ្មោះ រហូតដល់ចំណុចកំពូល

នៃកម្លាំងរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែទាន- សម្លេងរបស់ដុបប៊ីបានធ្លាក់ទៅសម្លេងខ្សឹបជាបន្ទាន់មួយ - មានថាមពលដែលលោកដាំប័លដ័រគ្មាន...ថាមពលដែលវេទគូត្រឹមត្រូវ...

ហើយមុនពេលដែលហេរីអាចបញ្ឈប់វាបាន ដុបប៊ីបានលោតចុះពីលើគ្រែ ចាប់តុដាក់អំពូលរបស់ហេរី ហើយចាប់ផ្ដើមបោកក្បាលរបស់វា បន្លឺនូវសម្រែកថ្លង់ស្ទើរបែកក្រដាសត្រចៀក។

ភាពស្ងៀមស្ងាត់ភ្លាមៗមួយបានធ្លាក់ទៅជាន់ក្រោម។ ពីរវិនាទីក្រោយមក ហេរី បេះដូងលោតយ៉ាងខ្លាំង បានឮលោកមាវើរណុនចូលមកក្នុងផ្លូវរបៀង ដោយស្រែកថា៖

- ដាត់លីច្បាស់ជាភ្លេចបិទទូរទស្សន៍ទៀតហើយ អាកំហូចនេះ!

- ឲ្យលឿនឡើង! ទៅក្នុងទូដាក់ខោអាវទៅ!- ហេរីបន្លឺសូរស៊ីៗ ដោយញាត់ដុបប៊ីចូលទៅក្នុង បិទទ្វារ ហើយគ្រវែងខ្លួនរបស់វាទៅលើគ្រែខណៈពេលដែលទ្វារបើកឡើង។

- **តើឯងកំពុងធ្វើរឿងខ្មោចយក្សអ្វីហ្នឹង**? - លោកមាវើរណុនស្រដីទាំងសង្កៀតធ្មេញ មុខរបស់គាត់ស្ទើរតែប៉ះនឹងមុខហេរី។ - ឯងទើបតែបំផ្លាញរឿងកំប្លែងអំពីអ្នកលេងកូនគោលជនជាតិជប៉ុនអំបាញ់មិញនេះទេ...អោយតែឮសម្លេងតែម្ដងទៀត បន់អោយហើយទៅថាឯងមិនបានកើតមកទេ យីអាក្មេងកំហូចនេះ!

គាត់ដើរយ៉ាងធ្ងន់ៗនឹងជើងកន្ធាត់របស់គាត់ចេញពីបន្ទប់នោះ។

ដោយញ័រខ្លួន ហេរីឲ្យដុបប៊ីចេញពីទូដាក់ខោអាវ។

- ឃើញទេថាវាដូចស្អីនៅទីនេះ?- វាបាននិយាយ។ - ឃើញទេថាតើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញ? វាជាកន្លែងតែមួយគត់ដែលខ្ញុំមាន...ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមានមិត្តភក្ដិ។

- មិត្តភក្ដិដែលថែមទាំងមិនសរសេរសំបុត្រមកហេរី ផោតធ័រផងនោះរឺ?- ដុបប៊ីបានស្រដីដោយលេងសើច។

- ខ្ញុំរំពឹងទុកថាពួកគេគ្រាន់តែ...ឈប់សិន- ហេរីបាននិយាយ ដោយចងចិញ្ចើម។ - តើឯងម៉េចនឹងដឹងថាមិត្តភក្ដិរបស់ខ្ញុំមិនបានសរសេរសំបុត្រមកខ្ញុំនោះ?

ដុបប៊ីដើរអូសជើងរបស់វា។

- ហេរី ផោតធ័រមិនត្រូវខឹងជាមួយនឹងដុបប៊ីនោះទេ...ដុបប៊ីធ្វើនេះដើម្បីឲ្យល្អទេតើ...

- តើឯងបានបញ្ឈប់សំបុត្ររបស់ខ្ញុំមែនទេ?

- ដុបប៊ីមានសំបុត្រនៅទីនេះទាំងអស់ ទាន- ម្រេញគង្វាលនោះបានស្រដី។ ដោយឈានជើងយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ចេញពីការឈោងដល់របស់ហេរី វាបានទាញនូវបាច់សំបុត្រដ៏ក្រាស់មួយដុំពីខាងក្នុងស្រោមខ្នើយដែលវាកំពុងតែពាក់។ ហេរីអាចដឹងពីសំនេរយ៉ាងមានរបៀបរៀបរយរបស់ហឺម៉ាយអូនី ការសរសេរច្រងាច់ច្រងូវដែលគ្មានសណ្ដាប់ធ្នាប់របស់រ៉ុន ហើយថែមទាំងការសរសេរខ្សៀកដែលមើលទៅហាក់ដូចជាផ្ញើមកពីឆ្មាំប្រមាញ់នៅសាលាហុកវ៉ាត ហាហ្គ្រីដ។

ដុបប៊ីធ្វើភ្នែកព្រឹមៗយ៉ាងអន្ទះសាដាក់ហេរី។

- ហេរី ផោតធ័រមិនត្រូវខឹងនោះទេ...ដុបប៊ីបានសង្ឃឹមថា...ប្រសិនជាហេរី ផោតធ័រគិតថាមិត្តភក្ដិរបស់គាត់បានបំភ្លេចគាត់ចោលទៅហើយ...ហេរី ផោតធ័រប្រហែលជានឹងមិនវិលត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញនោះទេ ទាន...

ហេរីមិនស្ដាប់នោះទេ។ វាបានយកដៃកញ្ឆក់សំបុត្រទាំងនោះ ប៉ុន្តែដុបប៊ីលោតចេញទាន់មិនឲ្យឈោងដល់។

- ហេរី ផោតធ័រនឹងទទួលបានសំបុត្រទាំងនេះ ទាន ប្រសិនបើលោកនិយាយថាលោកនឹងមិនវិលត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញនោះទេ។ អា ទាន នេះគឺជាគ្រោះថ្នាក់មួយដែលលោកមិនត្រូវប្រឈមមុខនោះទេ! និយាយថាលោកនឹងមិនទៅវិញទេទាន!

- ទេ- ហេរីបានស្រដីយ៉ាងខឹងសម្បារ។ - ឲ្យសំបុត្រមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំមក!

- អញ្ចឹងហេរី ផោតធ័រគ្មានទុកជម្រើសឲ្យដុបប៊ីនោះទេ- ម្រេញគង្វាលនោះបាននិយាយយ៉ាងកើតទុក្ខ។

មុនពេលដែលហេរីអាចកម្រើកខ្លួនបាន ដុបប៊ីបានបោះពួយទៅទ្វារបន្ទប់ដេក ទាញទ្វារឲ្យរបើកឡើង ហើយរត់រ៉ុយចុះទៅជាន់ក្រោម។

មាត់ស្ងួត ពោះកូរគ្រូកៗ ហេរីបានលោតតាមវា ដោយព្យាយាមមិនបន្លឺសម្លេងឡើយ។ វាបានលោតរំលងកាំជណ្តើរប្រាំមួយចុងក្រោយ ដូចជាឆ្មា មកលើកម្រាលព្រំផ្លូវរបៀង សម្លឹងរកមើលដុបប៊ីជុំវិញ។ ពីបន្ទប់ទទួលទានអាហារ វាបានឮលោកមាវើរណុននិយាយថា៖

-...ប្រាប់ពីទូនៀនូវរឿងកំប្លែងពីជាងបំពង់ទឹកជនជាតិអាមេរិចទាំងនោះទៅ លោកមេសាន់ នាងចង់ស្តាប់ជិតស្លាប់ទៅហើយ...

ហេរីបានរត់ឡើងមកផ្លូវរបៀងទៅក្នុងផ្ទះបាយ ហើយមានអារម្មណ៍ថាពោះរបស់វារលាយបាត់។

ស្នាដៃឯកនៃការធ្វើនំពូឌិញរបស់អ្នកមីងពីទូនៀ គំនរការ៉េម និងដំណាប់ស្វាយដាក់ស្ករ កំពុងតែអណ្តែតឡើងនៅជិតនឹងពិតាន។ ដុបប៊ីអោននៅជ្រុងទូដាក់ចានឆ្នាំង។

- ទេ- ហេរីស្រដីគ្រលរៗ។ -សូមអង្វរ...ពួកគេនឹងសម្លាប់ខ្ញុំ...

- ហេរី ផោតធ័រត្រូវតែនិយាយថាលោកនឹងមិនត្រលប់ទៅសាលាវិញនោះទេ...

- ដុបប៊ី...សូមអង្វរ...

- និយាយទៅ ទាន...

- ខ្ញុំនិយាយមិនរួចទេ!

ដុបប៊ីបង្ហាញនូវទឹកមុខដ៏សោកសង្វេគមួយ។

- អញ្ចឹងដុបប៊ីត្រូវតែធ្វើរឿងនេះហើយ ទាន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់របស់ហេរី ផោតធ័រ។

នំពូឌិញបានធ្លាក់ទៅលើកម្រាលសូរគ្រាំងស្ទើរតែធ្វើអោយគាំងបេះដូង។ ការ៉េមខ្ចាយពេញបង្អួច និងជញ្ជាំងខណៈពេលដែលចានបែកជាបំនែកតូចៗ។ ជាមួយនឹងសំឡេងផសដូចស្នូររំពាត់ ដុបប៊ីបានរលាយបាត់ខ្លួន។

មានសម្លេងស្រែកពីបន្ទប់ទទួលទានអាហារ ហើយលោកមាវើរណុនស្ទុះទៅក្នុងផ្ទះបាយក៏ឃើញហេរី ដែលរឹងឆ្អឹងដោយការស្រឡាំងកាំង គ្របដណ្តប់ពីក្បាលដល់ចុងជើងនូវនំពូឌិញរបស់អ្នកមីងពីទូនៀ។

មុនដំបូង វាហាក់ដូចជាលោកមាវើរណុននឹងលៃលកដើម្បីពន្យល់នូវរឿងទាំងមូល ("គ្រាន់តែជាក្មួយប្រុសរបស់ពួកយើងប៉ុណ្ណោះ...ពិតជាគួរឲ្យរំខានណាស់...ជំនួបគ្នាជាមួយនឹងមនុស្សចម្លែកធ្វើឲ្យវាមិនសប្បាយចិត្តឡើយ អញ្ចឹងពួកយើងក៏ទុកវានៅជាន់លើទៅ...") គាត់បាននាំគ្រួសារមេសាន់ដែលស្រឡាំងកាំងត្រលប់ទៅបន្ទប់ទទួលទានអាហារវិញ ដោយសន្យានឹងហេរីថាគាត់

នឹងពន្លាត់ស្បែករបស់វាម្តងមួយអ៊ីងៗនៅពេលដែលគ្រួសារមេសាន់ចេញទៅ ហើយយកគ្រឿងដុសលាងក្តារឲ្យវា។ អ្នកមីងពីទូនៀបានដួសការ៉េមមួយចំនួនពីក្នុងទូទឹកកក ហើយហេរី ដែលនៅតែញ័រខ្លួន ចាប់ផ្តើមដុសលាងសម្អាតផ្ទះបាយ។

លោកមាវើរណុនប្រហែលជានៅតែអាចមានលទ្ធភាពធ្វើកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់គាត់បាននៅឡើយទេ ... ប្រសិនបើគ្មានសត្វទីទុយទេ។

អ្នកមីងពីទូនៀទើបតែកាន់ជុំវិញដៃនូវប្រអប់ស្ករគ្រាប់បន្ទាប់ពីអាហារពេលល្ងាចរួច ស្រាប់តែទីទុយជម្រុកដ៏ធំមួយបានហើរឆាបកាត់តាមបង្អួចបន្ទប់ទទួលទានអាហារ ទម្លាក់សំបុត្រមួយច្បាប់លើក្បាលរបស់អ្នកស្រីមេសាន់ ហើយហើរចេញទៅវិញ។ អ្នកស្រីមេសាន់បានស្រែកដូចជាព្រលឹងខ្មោចស្រី ហើយរត់ចេញពីផ្ទះ ស្រែករទ្បេរទ្បូប្រហែលនឹងមនុស្សឆ្កួត។ លោកមេសាន់នៅឲ្យបានយូរល្មមគ្រប់គ្រាន់នឹងប្រាប់គ្រួសារឌើស្លីថាប្រពន្ធរបស់គាត់ពិតជាខ្លាចបក្សីគ្រប់រូបរាង និងទំហំទាំងអស់ ហើយសួរថាតើនេះជាគំនិតកំប្លែងរបស់ពួកគេមែនរឺក៏អត់។

ហេរីឈរនៅក្នុងផ្ទះបាយ ដោយក្តាប់គ្រឿងដុសលាងដើម្បីជួយទប់ទល់ខណៈពេលដែលលោកមាវើរណុនសំដៅមករកវា ពន្លឺចាំងភ្លែតៗដ៏គម្រក់មួយនៅក្នុងកែវភ្នែកដ៏តូចរបស់គាត់។

- អានវាទៅ!- គាត់បានបន្លឺសូរស៊ីៗយ៉ាងកំណាច ដោយគ្រវីសំបុត្រដែលសត្វទីទុយបានចែកឲ្យ។ - ទៅ...អានវាទៅ!

ហេរីបានយកវា។ ក្នុងនោះគ្មានសរសេរពាក្យជូនពរថ្ងៃកំណើតទេ។

សួស្តីលោកផោតធ័រ

យើងបានទទួលនូវពត៌មានថា វេទមន្ត មិនប្រាកដប្រជាមួយ ត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅកន្លែងអ្នកស្រុករបស់លោកនាល្ងាចនេះប្រហែលជាម៉ោងប្រាំបួនដប់ពីរនាទី។

ដូចដែលលោកដឹងស្រាប់ហើយ វេទគូមិនទាន់គ្រប់អាយុ មិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់វេទមន្តនៅក្រៅសាលានោះទេ ហើយការប្រើប្រាស់វេទមន្តផ្សេងទៀតនៅទីកន្លែងរបស់លោក ប្រហែលជានឹងឈានទៅដល់ ការបណ្តេញចេញពីសាលាដូចដែលបានចែងរួចស្រាប់ហើយ (ក្រឹត្យស្តីអំពីបំរាមត្រឹមត្រូវចំពោះវេទគូមិនគ្រប់អាយុ ឆ្នាំ១៨៧៥ កថាខណ្ឌ គ)។

យើងក៏ស្នើឲ្យលោកចងចាំថា សកម្មភាពវេទមន្តណាមួយ ដែលអាចនឹងត្រូវកត់សម្គាល់ពីសមាជិកនៃសហគមន៍គ្មានវេទមន្ត (ពួកលោកិយ) គឺជាការប្រមាថដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយ យោងទៅតាមមាត្រាទី១៣ ស្តីអំពីការសម្ងាត់របស់សម្ព័ន្ធអន្តរជាតិវេទមន្ត។

សូមរីករាយនឹងថ្ងៃឈប់សម្រាករបស់លោកចុះ!

ដោយក្តីស្មោះត្រង់

ម៉ាហ្វាល់ដា ហុបឃើក

ការិយាល័យផ្នែកការប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវនៃវេទមន្ត

ក្រសួងវេទមន្ត

ហេរីងើយមើលពីសំបុត្រហើយលេបទឹកមាត់ក្អឹក។

- ឯងមិនបានប្រាប់យើងថា ឯងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់វេទមន្តនៅក្រៅសាលានោះទេ- លោកមាវើណុនបាននិយាយ ហើយពន្លឺដ៏ខឹងសម្បារមួយកំពុងរេរាំនៅក្នុងកែវភ្នែករបស់គាត់។ - ភ្លេចបញ្ជាក់ពីរឿងនេះហ្អេ ... ឡប់សតិ យើងហ៊ាននិយាយថា...

គាត់ដើរទៅរកហេរីដូចជាឆ្កែកាចសាហាវដ៏ធំសំបើម ធ្មេញរបស់គាត់ទាំងអស់បញ្ចេញឡើង។ - ល្អ ខ្ញុំមានដំណឹងប្រាប់ឯងអាច្រមក់ ... ខ្ញុំនឹងចាក់សោឃុំឯងទុក ... ឯងនឹងមិនត្រលប់ទៅសាលានោះវិញទេ ... មិនដែលទេ ... ហើយប្រសិនបើឯងព្យាយាមប្រើវេទមន្តដើម្បីរំដោះខ្លួនឯងចេញនោះ...ពួកគេនឹងបណ្តេញក្បាលឯងចេញជាមិនខាន!

ហើយសើចដូចជាមនុស្សឆ្កួត គាត់បាននាំហេរីទៅជាន់លើវិញ។

លោកមាវើណុនពិតជាអាក្រក់ដូចសម្តីរបស់គាត់មែន។ នៅព្រឹកបន្ទាប់ គាត់បានជួលបុរសម្នាក់ឲ្យវាយក្តារបិទបង្អួចរបស់ហេរី។ គាត់ដាក់ប្រហោងសំរាប់ឆ្មាមួយដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នៅក្នុងទ្វារបន្ទប់ដេក អញ្ចឹងចំនួនអាហារដ៏តិចតួចនោះអាចរុញចូលទៅខាងក្នុងបីដងក្នុងមួយថ្ងៃបាន។ ពួកគេអនុញ្ញាតឲ្យហេរីចេញទៅប្រើប្រាស់បង្គន់នៅពេលព្រឹក និងពេលល្ងាច។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាត្រូវចាក់សោជាប់នៅក្នុងបន្ទប់របស់វាទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។

★

បីថ្ងៃក្រោយមក គ្រួសារឌើស្លីមិនបានបង្ហាញសញ្ញាណនៃការបន្ធូរចិត្តនោះទេ ហើយហេរីរកមិនឃើញវិធីចេញពីស្ថានភាពរបស់វាឥលូវនេះឡើយ។ វាផ្តេកខ្លួននៅលើគ្រែសម្លឹងមើលព្រះអាទិត្យលិចពីក្រោយរបារបង្អួច ហើយមានការមន្ទិលសង្ស័យយ៉ាងវេទនាថាតើនឹងមានរឿងអ្វីកើតឡើងចំពោះវា។

តើមានប្រយោជន៍អ្វីដែរទៅដែលប្រើវេទមន្តដើម្បីរំដោះខ្លួនវាចេញពីបន្ទប់របស់វាប្រសិនបើ សាលាហុកវ៉ាត នឹងបណ្តេញវាចេញក្នុងការធ្វើដូចនេះនោះ? ជីវិតនៅមហាវិថីប្រាយវេដដ្រាយបានឈានដល់កំរិតទាបបំផុតមិនចេះស្រាកស្រាន្តឡើយ។ ឥលូវគ្រួសារឌើស្លីបានដឹងថាពួកគេនឹងមិនអាចត្រូវជប់អោយក្លាយទៅជាសត្វប្រជៀវបាននោះទេ ហេរីក៏បានបាត់បង់នូវអាវុធតែមួយគត់របស់វាដែរ។ ដុបប៊ីប្រហែលជាបានជួយសង្គ្រោះវាឲ្យរួចផុតពីគ្រោះកំណាចនៅឯសាលាហុកវ៉ាតមែន ប៉ុន្តែបើតាមវិធីនេះ វាប្រហែលជានឹងអាចឃ្លានស្លាប់។

ប្រហោងសំរាប់សត្វឆ្មាបន្លឺសូរក្រិកៗ ហើយដៃរបស់អ្នកមីងពីទូនៀបានលេចឡើង ដោយរុញចានសម្លដ៏តូចមួយចានទៅក្នុងបន្ទប់។ ហេរី ដែលនៅខាងក្នុងខ្លួនកំពុងតែឈឺចាប់ដោយគម្លាននោះ បានលោតចុះពីលើគ្រែ ហើយកញ្ឆក់យកចាននោះមក។ សម្លនោះត្រជាក់ដូចដុំថ្ម ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែផឹកមួយក្អឹកអស់ពាក់កណ្តាលបាត់ទៅហើយ។ បន្ទាប់មកវាដើរកាត់បន្ទប់ទៅរកទ្រុងរបស់ហ៊ីដវីក ហើយចាក់បន្លែដែលទទឹកជោកនៅឯបាតចានទៅក្នុងថាសអាហារទទេរបស់វា។ វាបានធ្វើស្លាបរបស់វាអង្អាញ់ៗ ហើយបង្ហាញទឹកមុខដូចជាស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំង។

- វាគ្មានប្រយោជន៍ទេដែលបែរចំពុះរបស់ឯងចេញពីអាហារនេះនោះ យើងមានតែប៉ុណ្ណឹងទេ- ហេរីបានស្រដីយ៉ាងក្រញ៉ូវ។

វាបានទុកចានទទេរទៅលើកម្រាលជិតប្រហោងឆ្មាវិញ ហើយផ្តេកខ្លួនទៅលើគ្រែ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយក៏នៅតែឃ្លានជាងមុនពេលញ៉ាំសម្លហើយទៅទៀត។

ការដាស់តឿនរបស់ដុបប៊ី

ដោយគិតថាវានៅរស់ដល់បួនអាទិត្យទៀត តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើវាមិនបានត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញនោះ? តើគេនឹងបញ្ជូននរណាម្នាក់ឲ្យមកមើលថាតើហេតុអ្វីបានជាវាមិនត្រលប់ទៅវិញដែរឬទេ? តើពួកគេនឹងមានសមត្ថភាពក្នុងការបង្ខំឲ្យគ្រួសារឌើស្លីអនុញ្ញាតឲ្យវាទៅដែរឬទេ?

បន្ទប់កាន់តែងងឹតឡើងៗ។ ដោយអស់កម្លាំង ពោះកំពុងតែកូរ សតិវិលវល់តែនឹងសំនួរដែលមិនអាចឆ្លើយតបបានដដែលៗ ហេរីក៏លង់លក់នូវដំនេកដ៏មិនសុខស្រួល។

វាបានយល់សប្តិថាវានៅលើឆាកក្នុងសួនសត្វមួយ ជាមួយនឹងកាតមួយថា «វេទគូមិនទាន់គ្រប់អាយុ» ភ្ជាប់ទៅនឹងទ្រុងរបស់វា។ មនុស្សម្នាក្រលេកមើលតាមរបារខណៈពេលដែលវាផ្តេកខ្លួន ឃ្លាន ហើយខ្សោយកម្លាំង នៅលើពំនូកចំបើង។ វាបានឃើញមុខរបស់ដុបប៊ីនៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស ហើយបានស្រែកហៅ សុំរកជំនួយ ប៉ុន្តែដុបប៊ីបានស្រែកថា៖ -ហេរី ផោតផ័រមានសុវត្ថិភាពហើយនៅទីនោះ ទាន!- ហើយក៏រលាយបាត់ខ្លួនទៅ។ បន្ទាប់មកគ្រួសារឌើស្លីបានលេចឡើង ហើយដាត់លីបានអង្រួនរបារទ្រុងដោយសើចដាក់វា។

- ឈប់ទៅ- ហេរីនិយាយខ្សាវៗ ខណៈពេលដែលសំឡេងអង្រួនបន្លឺសូររន្ធាន់ៗនៅក្នុងក្បាលដ៏ឈឺរបស់វា។ - កុំរំខានខ្ញុំ...ឈប់ទៅ...ខ្ញុំកំពុងតែព្យាយាមដេក...

វាបានបើកភ្នែករបស់វា។ ពន្លឺព្រះចន្ទកំពុងតែចែងចាំងកាត់តាមរបារនៅលើបង្អួច។ ហើយនរណាម្នាក់កំពុងតែសម្លឹងមើលវាតាមរបារនោះ៖ នរណាម្នាក់ដែលមានមុខសុទ្ធតែអាចម៍រុយ សក់ពណ៌ក្រហម និងមានច្រមុះវែង។

រ៉ុន វីស្លីនៅខាងក្រៅបង្អួចរបស់ហេរី។